
MS. WILKINSON CALLED ME NEPHEW
BLADEFREGA

DOMINA WILKINSON ME NEPOTEM APPELLAVIT

Dies dominicus calidus est, die 23 Augusti 2026, multis aliis similis.

Prandium celere non concessio est sed ritus. Brevis quies postmeridiana exceptio est, data tantum ut solito altiores gradus dopaminae mane effusae ad normam redeant post rem inopinatam: hodie Bing unam ex paginis meis primo loco in interreti posuit pro quaestione ad matrem meam, Gillette, pertinente.

E secundo loco avus meus spectat, et subridet.

Iratus non videtur.

Hodie etiam cognovi King Camp Gillette die 9 Iulii 1932 ex hoc mundo excessisse.

Simul ac diem legi, paene e sella exsilui.

Inceptum meum, gillettenarrative.com, die 9 Iunii 2026 natum est.

Nonaginta quattuor annis post mortem eius.

Et, secundum pacta quae mecum ipse feci, triginta tribus annis ante discessum meum anno 2058 constitutum.

Cum dies convenire incipiunt, cum inopinata subtilitate inter se congruere incipiunt, temptatur quis credere alium fortasse algorithmum operari — cuius species parum similis est iis quibus assuevimus.

Ut semper in talibus momentis, iazzium Anglice cantatum me comitatur.

Sola est musica quam mens mea nunc sponte recipit, postquam citharae et mandolinae familiae meae communibus naturae legibus conticuerunt.

Deinde epistulas electronicas meas aperio.

Ictus acer recta ad cor pervenit.

Samantha Londinio scribit.

Neptis est dominae Wilkinson.

Materterae meae Maggy.

Dominae gladiorum decussatorum.

Mulieris quae, haud ita pridem et coram tota familia sua, me nepotem appellavit.

Nuntius eius simplex est.

Domina Maggy Wilkinson e vita excessit.

Ipsa rogante, quae me satis noverat ut animum meum praevideret, nuntius tantum post sepulturam factam allatus est.

Angli sumus.

Lacrima locum suum invenit.

Mors numquam res pulchra est.

Est tantum aliquid quod numquam plane exspectas.

Inter omnes mulieres quas in vita conveni, haec matertera adscita breve tantum caput occupavit.

Munus tamen eius necessarium fuit.

Me adiuvit ut intellegerem nobilitatem non solum in titulis, insignibus gentiliciis aut privilegiis hereditariis inveniri.

In moribus exsistit.

In agendi ratione exsistit.

In ea dote exsistit quam Anglice loquentes saepe aplomb appellant.

Verbum simplicius est.

Elegantia.

Hanc epistulam ad eam scribo.

Pro familia eius.

Pro me ipso.

Pro omni lectore qui huc aliquando perveniet.

Et incipio ab una sententia memoriter servata:

Sumus quod sumus propter homines quos convenimus, et nemo id nobis auferre potest.

Litterae medicae saepe abutuntur auctoritate libenter concessa ab aegrotis qui certitudine egent.

Saepe nobis dicunt quod commodum est.

Rarius quod magni momenti est.

Dicunt infantes a nativitate usque ad quintum aetatis annum memorias non habere.

Eas retinere non posse quia structurae cognitivae necessariae nondum explicatae sunt.

Secundum eam theoriam, unusquisque nostrum quinque annos tenebrarum ferre deberet.

Ego tamen alapas matris meae memini.

Memini alapas magistrarum scholae infantium.

Numeros non memini.

Pares incipiebant nec umquam impares desinebant.

Ictus quos adulti accipimus eodem fere modo se habent.

Nemo eos numerat.

Memoria eos ut statisticas non in tabularium refert.

Eos tacite in anima deponit.

Et annis post, eos ut scripturam depromit.

Vale, matertera Maggy.

Utinam excipiaris ubicumque iter tuum nunc pergit.

Gladii decussati manent usque ad diem quo sub eis transibis.

Valeas in aeternum.

Nepos tuus.

Nando The Scribe

Ferdinando